

HET GEZIN SCHMIDT: VLUCHTEN TOTDAT HET NIET MEER KAN

Salomon en Pinie Schmidt wonen in 1932 in het Duitse Oberhausen. Ze hebben vier kinderen: Maks, Erna, Emiel en Wita. De afkeer van Joden is dan al duidelijk tastbaar in Oberhausen. Joodse winkels worden verwoest. Daarom vlucht het gezin in datzelfde jaar naar Maastricht. De Schmidts vestigen zich in de Capucijnenstraat op nummer 96, waar het echtpaar een meubelzaak begint. In 1933 wordt hun jongste zoon David geboren.

'IK KON ALTIJD BIJ HAAR TERECHT'

In de Capucijnenstraat beleven ze een aantal rustige jaren. Wita zit bij Henriëtte Retrot in de klas. Dankzij Henriette is bekend dat de meisjes elke dag samen naar school lopen. Wita schrijft een versje schrijft in het poesiealbum van Henriëtte. Erna en Emiel gaan naar de Joodse klas als de Duitsers verbieden dat joodse en christelijke leerlingen samen worden onderwezen. Het gezin Schmidt biedt regelmatig onderdak aan vluchtelingen. Bijvoorbeeld aan Morris Schnitzer, een neef van de familie Schmidt. Hij zegt over moeder Pinie, die hij Gusta noemt: "Moeder Schmidt, Gusta heet ze, is een mooie en lieve vrouw, ik kon altijd bij haar terecht en een keer heeft ze mij opgezocht in een opvangkamp in Rotterdam. Dat is in 1938. Zij heeft de hele dag door het kamp gelopen op zoek naar mij."

NAAR WESTERBORK...

De bezoeken van Morris aan het gezin Schmidt houden abrupt op als hij via België en Frankrijk vlucht voor de nazi's. Op 11 november 1942 wordt het gezin Schmidt gearresteerd door een Maastrichtse inspecteur van politie. Het hele gezin wordt op transport gezet naar doorgangskamp Westerbork. De twee oudste zoons, Maks en Emiel, worden op 16 februari 1943 naar Auschwitz gestuurd. Maks wordt daar na tweeënhalve maand op twintigjarige leeftijd vermoord. Emiel wordt op 30 november 1943 vermoord. Hij is negentien. Vader, moeder, Erna, Wita en David gaan op 18 mei 1943 met transport 12 naar Sobibor. Op 21 mei 1943 worden ze daar allemaal vermoord.

